

401.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie tekstu rozporządzenia o systemie monetarnym.

Na zasadzie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 kwietnia 1924 r. w sprawie uzupełnienia i zmiany niektórych postanowień, zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r., w przedmiocie systemu monetarnego (Dz. U. R. P. № 35, poz. 367) zarządza się co następuje:

§ 1. Ogłasza się dołączony do niniejszego rozporządzenia (załącznik) tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 65) w przedmiocie systemu monetarnego w brzmieniu obecnie obowiązującym, po uwzględnieniu zmian i uzupełnień, wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 367).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Załącznik do rozp. Min. Sk. z dn.
23 kwietnia 1924 roku, poz. 401.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego.

Na zasadzie art. 1 punkt 8 i art. 2 ustawy o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej z dnia 11 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 4, poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 17-go stycznia 1924 r. stanowią co następuje:

Art. 1. Jednostką monetarną Rzeczypospolitej Polskiej jest złoty, zawierający dziewięć trzydziestych pierwszych części grama czystego złota.

Złoty dzieli się na sto groszy.

Art. 2. Wybijanie monet należy do praw zwierzchniczych Państwa i jest wyłącznym jego przywilejem.

Art. 3. Wybijane będą monety:

- 1) złote: po sto złotych, po pięćdziesiąt złotych, po dwadzieścia złotych, po dziesięć złotych;
- 2) srebrne: po pięć złotych, po dwa złote i po jednym złotym;
- 3) nikłowe: po pięćdziesiąt groszy, po dwadzieścia groszy i po dziesięć groszy;
- 4) brązowe: po pięć groszy, po dwa grosze i po jednym groszu.

Art. 4. Monety złote będą wybijane ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi dziewięćset części złota i sto części miedzi. Z jednego kilograma tego stopu wybija się trzy tysiące sto zło-

tych w złocie. Waga monet po sto złotych wynosi trzydzieści dwie całe i dwadzieścia pięć tysięcy osiemset sześć stotysięcznych grama, — średnica — trzydzieści pięć milimetrów. Waga monet po pięćdziesiąt złotych wynosi szesnaście całych i dwanaście tysięcy dziewięćset trzy stotysięczne grama, — średnica — dwadzieścia osiem milimetrów. Waga monet po dwadzieścia złotych wynosi sześć całych i czterdzieści pięć tysięcy sto sześćdziesiąt jedna stotysięczna grama, — średnica — dwadzieścia jeden milimetrów. Waga monet po dziesięć złotych wynosi trzy całe i dwadzieścia dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt stotysięcznych grama, — średnica — dziewięćnaście milimetrów.

Art. 5. Monety srebrne wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi siedemset pięćdziesiąt części srebra i dwieście pięćdziesiąt części miedzi. Waga monet po pięć złotych wynosi dwadzieścia pięć gramów, — średnica — trzydzieści siedem milimetrów. Waga monet po dwa złote wynosi dziesięć gramów, — średnica — dwadzieścia siedem milimetrów. Waga monet po jednym złotym wynosi pięć gramów, — średnica — dwadzieścia trzy milimetry.

Art. 6. Monety nikłowe wybijane będą z czystego niklu. Waga monet po pięćdziesiąt groszy wynosi pięć gramów, — średnica — dwadzieścia trzy milimetry. Waga monet po dwadzieścia groszy wynosi trzy gramy, — średnica — dwadzieścia milimetrów. Waga monet po dziesięć groszy wynosi dwa gramy, — średnica — siedemnaście całych i sześć dziesiątych milimetra.

Art. 7. Monety brązowe wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi dziewięćset pięćdziesiąt części miedzi, czterdzieści części cyny i dziesięć części cynku. Waga monet po pięć groszy wynosi trzy gramy, — średnica — dwadzieścia milimetrów. Waga monet po dwa grosze wynosi dwa gramy, — średnica — siedemnaście całych i sześć dziesiątych milimetra. Waga monet po jednym groszu wynosi jeden i pół grama, — średnica — czternaście całych i siedem dziesiątych milimetra.

Art. 8. Przy wybijaniu monet złotych i srebrnych odchylenia w obie strony od norm, wskazanych w artykułach 4 i 5 niniejszego rozporządzenia co do wagi i próby nie mogą przekraczać dla monet złotych: co do próby — dwóch tysiącznych części, co do wagi — dla monet po sto złotych i po pięćdziesiąt złotych — jednej tysiącznej części ich wagi, dla monet po dwadzieścia złotych i po dziesięć złotych — dwóch tysiącznych części ich wagi; dla monet srebrnych: co do próby — dla monet po pięć złotych dwóch tysiącznych części, dla monet po dwa złote i po jednym złotym — trzech tysiącznych części, co do wagi — dla monet po pięć złotych trzech tysiącznych części ich wagi, dla monet po dwa złote i po jednym złotym — pięciu tysiącznych części ich wagi.

Minister Skarbu określi dopuszczalne przy wybijaniu monet nikłowych i brązowych odchylenia w obie strony od norm, wskazanych w art. art. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.

Art. 9. Monety, wypuszczone na podstawie niniejszego rozporządzenia, są środkami płatniczymi, mającymi moc umarzania zobowiązań przez zapłatę: monety złote bez ograniczenia kwoty, monety srebrne do kwoty stu złotych przy każdej wypłacie, monety niklowe i brązowe oraz monety wypuszczone na mocy art. 14 łącznie do kwoty dziesięciu złotych przy każdej wypłacie.

Kasy państwowe przyjmują monety wszelkich rodzajów w każdej ilości przy wszystkich wpłatach z wyjątkiem tych wpłat, które w myśl obowiązujących przepisów winny być uiszczane w zlocie.

Art. 10. Państwo wybija monety złote w miarę potrzeby, bez ograniczeń co do kwoty, monety srebrne do kwoty ośmiu złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie monety niklowe i brązowe oraz monety wypuszczone na mocy art. 14 — do kwoty czterech złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 11. Monety złote wybijane są na rachunek Państwa jak również na rachunek osób prywatnych, zgłaszających do przebiccia na monetę ilości złota, nie mniejsze niż sto gramów czystego złota. Na rachunek osób prywatnych wybija się, na warunkach przez Ministra Skarbu oznaczonych, za pokryciem kosztów wybiccia, te z pośród monet złotych, wyszczególnionych w punkcie pierwszym art. 3, które Minister Skarbu uzna za potrzebne dla obiegu.

Monety z innych kruszców są wybijane wyłącznie na rachunek Państwa.

Art. 12. Wzory monet ustala Minister Skarbu rozporządzeniami, podając wizerunki odnośnych monet w graficznej reprodukcji jako załączniki.

Art. 13. Nikt nie jest obowiązany do przyjmowania monet, których wizerunek jest całkowicie zarty oraz monet uszkodzonych, jak również monet złotych i srebrnych, których waga zmniejszyła się wskutek zużycia w stosunku do najmniejszej wagi, dopuszczalnej przy wybicciu w myśl art. 8 niniejszego rozporządzenia, więcej niż o pięć tysięcznych części w monetach złotych, o jedną setną części w monetach srebrnych po pięć złotych — i o pięć setnych części w monetach srebrnych po dwa złote i po jednym złotym.

Monety złote i srebrne, które utraciły większą od wyżej wskazanej części swej wagi, zostają przez Skarb wycofane z obiegu, z zapłatą za każdy gram pozostałej w nich wagi, monety złote — trzech złotych i dziesięciu groszy i monety srebrne — dwudziestu groszy, o ile ich wizerunek nie jest całkowicie zarty i nie są one uszkodzone.

Art. 14. Aż do odwołania rozporządzeniem Ministra Skarbu wzamian monet po pięć groszy i po dwa grosze z brązu monetarnego, wybijane będą monety po pięć groszy i po dwa grosze ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi sześćset części miedzi, trzysta dziewięćdziesiąt pięć części cynku i pięć części cyny.

Ogólna wartość nominalna tych monet, znajdujących się w obiegu, nie może przenosić sumy czterech i pół miliona złotych.

Art. 15. Wykonanie niniejszego rozporządzenia oraz wyznaczenia terminów wypuszczenia monet tudzież wejścia w życie przepisów art. art. 9 i 12 niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

402.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych

z dnia 28 kwietnia 1924 roku

w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 4 i 6 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1109), § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. № 34 poz. 351) oraz § 48 (ustęp drugi) niemieckiej ustawy stemplowej w brzmieniu, ustalonym ustawą z dn. 26 lipca 1918 (Dz. Pr. Rzeszy niem. str. 799) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty stemplowe od dokumentów przewozowych, obowiązujące na górnośląskiej części województwa śląskiego w myśl poz. 6 taryfy stemplowej niemieckiej w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy niem. str. 799) oraz najwyższy wymiar kar pieniężnych, określony w § 49 ustęp ostatni powołanej niemieckiej ustawy stemplowej podwyższa się do wysokości wymienionej w §§ 1, 2, 5 i 10 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych”, ogłoszonych rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 300) i zarazem ustala się odnośne stawki w złotych — w sposób podany w §§ 2 i 3.

§ 2. Pozycja 6 taryfy stemplowej niemieckiej otrzymuje brzmienie następujące:

„a) Kolejowy list przewozowy podlega opłacie stemplowej w wysokości następującej:

co do przesyłek całowagonowych . . .	1 zł. 40 gr.
co do przesyłek półwagonowych . . .	70 „
co do przesyłek pojedynczych . . .	10 „

Opłacie stemplowej w tej samej kwocie podlega również każdy arkusz dodatkowy.

Wtórnik nie podlega opłacie.

Przepisy powyższe stosują się odpowiednio w przypadkach, w których zamiast listu przewozowego sporządza się innego rodzaju dokument, przeznaczony do towarzyszenia przesyłce kolejowej (n. p. wykaz co do przesyłki czasopism, przewidziany w punkcie 7 rozdziału VI postanowień taryfowych,